

CARMEN PRINS

Vermist op Terschelling

Het eiland is niet groot,
hoe kan iemand er dan toch
zomaar verdwijnen?

COSY CRIME

DE CRIME COMPAGNIE

DAG 1 – MAANDAG

Hoofdstuk 1

Eigenlijk was er niets bijzonders aan deze dag. Het was een heel gewone dag, zo'n dag die typerend is voor half oktober, met zijn zware regenbuien die de horizon uitgumden en een bijna stormachtige wind, die golven met witte kantkragen het Groene Strand op joegen.

Ik zat in Paviljoen De Walvis op West-Terschelling, of kortweg West zoals we op Terschelling zeggen, en wachtte op mijn afspraak. Wachten is een *state of mind*, had ik eens gelezen. Eerlijk gezegd had ik nooit goed begrepen wat de filosoof daarmee bedoelde. Misschien dat je er geen negatieve betekenis aan moet geven, maar dat vond ik moeilijk.

Voor de derde keer belde ik het nummer van Sabine en voor de derde keer kreeg ik haar voicemail met de eerste tonen van 'Come fly with me' en daarna 'spreek wat in'. Aangezien ik dat al twee keer had gedaan, verbrak ik de verbinding.

Ik lepelde het laatste schuim van mijn latte op, keek naar buiten en probeerde ondertussen een betekenis te verzinnen voor een steeds terugkerende droom die ik sinds een tijdje had. Misschien hielp het als ik de woorden noteerde die in mij opkwamen: zwart-wit, parachute, crash. Het laatste woord wiste ik weer. Ik voelde me wel vallen in mijn droom, maar crashen deed ik niet. Daarvoor werd ik net op tijd wakker. Kortweg kwam het erop neer dat ik voelde dat ik boven zee zweefde, dan land zag en me voelde val-

len. Eenmaal wakker lukte het me dan niet meer om in slaap te komen en na zo'n woelnacht voelde ik me brak, alsof ik een hele nacht had doorgehaald.

Een lichte hoofdpijn begon achter mijn ogen te kloppen en ik voelde ergernis opkomen. Verdorie, waar bleef die meid? In het restaurant begonnen ze al te dekken voor de lunch. Ze zou toch niet weer, net als de eerste keer, bij Zeezicht zitten? Zonder op haar telefoon te kijken natuurlijk, omdat ze zat weg te dromen over iets heel anders dan gewoon werk. Waarvoor ze een afspraak had.

Ik bestelde nog een latte havermelk. Sabine, mijn eerste en enige stagiaire, was nu al meer dan een halfuur te laat. Ik begon inmiddels zelf ook te twifelen en controleerde nogmaals onze chat. Die leek me toch duidelijk genoeg: *16 oktober, elf uur, Paviljoen De Walvis*.

Sabine was door de weddingplanner ingehuurd en vervolgens aan mij toegewezen als hulp bij de catering van een bruiloftsfeest. Carmens Kookpunt had de concurrentiestrijd met een andere cateraar gewonnen. Waarschijnlijk alleen omdat ik vaak de woorden lokaal, puur en duurzaam had gebruikt, waar de klant kennelijk gevoelig voor was geweest. Of het echtpaar in spe was gezwicht voor het voordeliger prijskaartje dat eraan hing, want ook al kwamen ze uit een welgestelde buurt ergens in het Gooi, ze keken goed naar de cijfertjes. Beter dan ik, want toen de euforie van het winnen was weggeëbd, besepte ik dat mijn winstmarge wel erg krap was. Alleen als ik heel slimme keuzes maakte, hield ik er nog wat aan over. Maar ja, ik kookte nou eenmaal graag en het werk op het eiland lag niet voor het oprapen.

In de verte vlogen een paar kitesurfers door de lucht. Binnen trok de kou langzaam op, ik voelde mijn kuiten stijf worden. Maar ik moest niet zeuren. Ik had nog nooit een stagiair gehad om me te helpen. Sabine zou een kinderprogrammaatje maken en er op de dag zelf bij blijven, ik hoefde alleen de hapjes te bedenken en klaar te maken. Haar verblijf in de Stayokay werd betaald. Ze

moest zich alleen wel nog even aan de afspraken leren houden. Tegen beter weten in keek ik nog een keer op mijn telefoon.

Bij onze eerste ontmoeting leek Sabine me een spontane meid, ‘zeg maar Bien’, enthousiast en vastbesloten om een leuke tijd te hebben. Ze maakte een wat schriele indruk, maar dat kwam vooral omdat ze tenger was en bijna kleurloos haar had, dat bovendien altijd een beetje slierterig langs haar gezicht hing. Eigenlijk zag ze eruit alsof ze net onder de douche vandaan kwam. Of uit zee, wat wel klopte omdat ze een fanatiek kitesurfer was. Ze had een wipneus, heel veel sproeten en prachtige blauwe ogen. Haar zachte g verried onmiddellijk dat ze niet van het eiland kwam. Ik kreeg de indruk dat ze voor het eerst alleen van huis was. Toen ik ernaar vroeg, antwoordde ze: ‘Tussenjaar.’ En na een korte pauze: ‘Ik wil nadenken over wat ik verder wil gaan doen met mijn leven. Uitvinden wat ik echt leuk vind.’ En toen terwijl ze mij ernstig aankeek: ‘Het leven moet niet alleen maar over geld gaan, vind ik. Maar gewoon... Het moet vooral een interessante reis zijn. Een kosmische reis. Ik wil mijn interne kompas vinden en dat zo goed mogelijk volgen, zeg maar. Vertrouwen hebben in mensen en me een voelen met de natuur. Soms slaap ik op het strand. En als ik dan wakker word, de zee zie, de vogels boven mijn hoofd, dan is het alsof ik... alsof ik high ben. En dan denk ik: dit is het. Dit is waar het allemaal om gaat. Je hoeft alleen maar om je heen te kijken en daar deel van uit willen maken. Misschien vind je het gek dat ik dit vertel...’

Ik mompelde iets van dat ik dat helemaal niet gek vond.

‘Maar snap je een beetje wat ik bedoel? Weet je wat ik bedoel met “intern kompas”?’ Opnieuw keek ze me indringend aan.

Natuurlijk snapte ik wat ze bedoelde, althans dat deel over zoeken naar jezelf. Tenslotte was ik ook ooit achttien geweest. Ik had ook op het strand geslapen, weliswaar niet met dezelfde spirituele ervaring, want ik vond het zand vooral hard om op te liggen en het geluid van de golven maakte dat ik moest plassen. En boven-

dien was ik niet alleen geweest. Maar toch. Trouwens, eigenlijk was ik nog steeds regelmatig op zoek naar mezelf. Naar wie ik nu eigenlijk was: moeder van twee zoons, de ex van Menno, een caterende foodie, de dochter van een dementerende vader. En misschien ook nog van mijn fantastische moeder, ook al was die een paar jaar geleden, veel te vroeg, overleden.

Ik benijdde Bien niet, zij had nog een lange weg te gaan. Toen ik even later vroeg of ze al horecaervaring had, vertelde ze dat ze haar ouders vaak hielp in de winkel met dierbenodigdheden en ruitersportkleding. Niet dus, dacht ik toen.

‘Mijn ouders zijn heel lief, maar ze zijn ook een beetje braaf,’ zei Bien. ‘Zo heet hun winkel: Braaf. Ze werken al jaren in dezelfde winkel. In datzelfde dorp. Steeds weer diezelfde mensen. Iedereen kent iedereen. Maar ik wil meer, verder, dieper. Vanwege yolo zal ik maar zeggen.’

‘Yolo?’ Ik groef in mijn geheugen of ik mijn tweeling van veertien ooit ‘yolo’ had horen zeggen. Was het niet een rapper?

‘You Only Live Once.’

‘Aha, ja, yolo, zeker.’

Ach, Bien was gewoon aardig, ook al was ze een beetje, nou ja, zoekende, waardoor ze zo nu en dan ook even verdwaalde in vaagheden. Ik herinnerde me dat ze na onze eerste afspraak (waarbij ze dus in het verkeerde café zat) bij het afscheid nemen haar armen om me heen sloeg voor een hug. Het gebaar ontroerde me meer dan ik wilde toegeven. Mick en Luuk, mijn tweeling van veertien, willen niet meer door hun moeder worden geknuffeld of gezoend en zeker niet in het openbaar. Sinds ze naar de middelbare school gaan, draaien ze zelfs de badkamerdeur op slot. Begrijp me goed, ik ben meer dan trots op ze. Het zijn superkinderen. Maar ik mis wel de momenten dat ik mijn neus in hun hals mocht steken om hun kinderhuid te ruiken. Die heerlijke geur had zo maar ineens plaatsgemaakt voor de lucht van hormonale broeierigheid. En afstand.

Er kwam een appje binnen. Ik graaide naar mijn telefoon en stootte daarbij met mijn hand tegen het koffieglass, dat wankelde. De lepel viel kletterend op de grond.

Waar is mijn trainingsbroek??? las ik. Mick natuurlijk. Altijd alles kwijt.

Wasmand, sporttas, onder je bed? appte ik terug.

Ik stond op en liep naar de counter om te betalen. Misschien moest ik voor alle zekerheid toch nog even langs Zeezicht lopen om te zien of Bien daar was?

‘Pinnen?’ vroeg het meisje van de bediening.

‘Ja, graag.’

‘Je geeft het op?’

Was het zo duidelijk? ‘Ja. Waarschijnlijk mijn fout. Een misverstand. Niet erg.’ Wel erg, Carmen Prins, wel erg. ‘Kan gebeuren.’

‘Kak. Het regent weer,’ zei het meisje terwijl ze me het pinbonnetje aanreikte.

‘Tijd van het jaar,’ zei ik terwijl ik mijn jas dichttriste.

‘Nog een week voor de herfstvakantie begint. Hopelijk krijgen we dan ook gewoon wat droge dagen. Dat is zoveel leuker. Voor iedereen.’

‘Ja. Veel leuker,’ zei ik zonder veel enthousiasme. Herfstvakantie betekende in mijn geval deze keer meer dan ooit: drukte. Veel drukte in huis en geschipper met de jongens, met mijn vader die hulp nodig had, omdat hij steeds verwarder werd. Het betekende veel meer bordjes in de lucht houden dan ik kon overzien. Eigenlijk had ik al een beetje spijt dat ik zoveel moeite had gedaan om deze klus binnen te halen. Met wat spaargeld had ik deze periode best kunnen overbruggen tot de volgende klus met kerst. En nu met Bien die het liet afweten. Ik zag al aankomen dat ik daar over twee weken zelf tussen die kinderen aan het buffetje stond. Voor ik De Walvis verliet verstuurde ik nog een appje. *Waarom was je er niet? Nieuwe afspraak maken! App/bel me!*

Ik had geen zin meer om langs Zeezicht te gaan. Fuck it, ik had

Sabine niet nodig, ik zou het wel zonder haar doen. De regen kletterde op mijn capuchon. Met mijn mouw deed ik een poging om het zadel van mijn bakfiets droog te vegen. In de bak stond al een laagje water. Ook dat nog, getver, wat was ik uit mijn humeur aan het raken. Misschien moest ik eerst even uitwaaien, mijn hoofd leegmaken. Ik zette de bakfiets terug op zijn standaard en sloeg rechts af in de richting van de smalle duinrand.

Dit was zo'n keuzemoment dat je je later herinnert als een 'wat als ik toch', zo'n 'als ik wat meer moeite had gedaan, dan'. Achteraf was dit zo'n moment, al wist ik dat toen niet. Met mijn handen diep in de zakken van mijn parka, een vlaggerige natte wind in mijn gezicht, ging ik op weg – naar een vakantie vol onrust, ongerustheid en onbegrijpelijke gebeurtenissen. Maar als gezegd: dat wist ik toen nog niet, gelukkig.